

➤ แต่มีลูกศิษย์บางคนทะเล่แย้งว่า....น่าจะเป็น “ข้าวโพดหอยหลอด” มากกว่า 555

ข้าวโพดห้าหลอด

เลี้ยงลูกอย่างโง่โง่ ลูกก็โตอย่างชั่วชั้ว
เลี้ยงลูกอย่างมั่วมั่ว ลูกก็ชั่วอย่างโง่โง่

‘วีรเวร’ ครั้งนี้ต้องยกให้ไอ้ กู๊ดิ (ลูกฉวน) เป็นพระเอก เพราะมันเป็นทั้งต้นคิด ต้นทางและต้นแผนเสร็จสรรพ จริง ๆ แล้วงานนี้ไม่ได้มีอยู่ในออร์เดอร์ (Order = ใบสั่ง, ความต้องการ) ของชีวิตเลย มันเป็นประเภทออโตเมติกเห็นปุ๊บ คิดปั๊บ ปฏิบัติการพริบ เรียบร้อย.....

ในฤดูฝนกลางปี 2507

ปีนั้นฝนฟ้ามหาโหด ปกติคนชนบทในที่ราบสูงอย่างพวกเรา ‘ไม่เคยห้วนแม้ว้นมานาน’ อยู่แล้ว..... น้ำท่วมจากพื้นดินสู่ยอดหญ้าก็ไม่ว่ากัน แต่นี่มันดันจาก ‘ยอดหญ้าถึงหลังคาโบสถ์’ ก็เลยโอดครวญกันระงมไปทั่วจังหวัดอะดิ.....

เมื่อน้ำหลากท่วมทุ่งท่วมต้นข้าว จึงเห็นภาพชาวโพลนไปสุดลูกหูลูกตา เปลี่ยนทุ่งนาให้เป็นท้องทะเลได้ในชั่วข้ามคืนที่ฝนกระหน่ำ ปรasaเด็กอย่างพวกเราก็มองดูสายตาระการตาไปอีกแบบ แต่ชวานาคงดูไม่ตระการตาด้วยหรอก เพราะต้นข้าวที่กำลังงอกงามต้องมุดน้ำอยู่อย่างนั้น

‘ทุ่งธารทอง’ แห่งนี้เป็นที่จารึกประวัติศาสตร์อันหลากหลายลีลาของพวกเราชาว ‘ศิษรภูมิ’ มาทุกยุคสมัย เป็นทั้งแหล่งข้าวปลา ัญญาหาร อาชีพ และความมหุทธิรย์บั้นเพิงครบวงจร

ส่วนตัวปิงนั้น เกือบจมน้ำตาย เกือบเอาร่างกายมาทิ้งก็ที่นี่ เริ่มว่ายนน้ำเป็นก็ที่นี่ รู้จักตกเบ็ดหาปลา เป็นเวท “ราชดำเนิน” ในเรื่องชกต่อเพื่อแสดงสัญลักษณ์นักสู้ของคนท้องถิ่นก็ที่นี่ เคยเห็นหนุ่มสาวเขามาบรรจความรักให้กันและกันอย่างเมามั่นครั้งแรกก็ที่นี่เช่นเดียวกัน กระทั่งถูกเขาไล่เตะตอ โขยแน่บจนทุ่งแทบสะเทือนเลยแหละ.....สิบอให้

ทุ่งสะเทือน

ขณะที่กลุ่มพวกเด็กๆ กำลังเล่นน้ำในท้องนายนายมสายใกล้เที่ยง คนแรกที่ตา ‘เลือก’ ดีเหลือบไปเห็นหนุ่มสาวเขากำลังปล้ำ+ข้มบีมกันก็คือ **ไอ้ปิง** (จุมกบาน) เพราะมันยืนอยู่ตรงหัวเรือในลำคลอง แล้วมันก็ก้มลงมาเอานิ้วชี้แตะปากจูกระชิบสาวทบอก **ไอ้บิ ไอ้ซอ ไอ้ป้อม** และปิงว่า

“เฮ้ย พวกมึงลองมองดูซิ....เขากำลังทำอะไรกันวะ” เพราะภาพที่เห็นยังอยู่ไกลยอดหญ้าและใบต้นข้าวมันก็ยังบังๆ อยู่

ไอ้ป้อมที่ตัวสูงกว่าเพื่อนๆ ก็ข้อมมองเห็นได้ชัดเจนกว่า จึงพอคะเนได้ว่าคู่หนุ่มสาวเขากำลังทำอะไรกัน

“กูว่าเข้าไปดูใกล้ๆ ดึกว่าวะ” ไอ้ป้อมพูดพร้อมกับสองมือกุม ‘มังกรผงาด’ ไว้แน่น

ไอ้นายเห็นไอ้ป้อมมีอาการ ‘ของขึ้น’ มันก็แก้งอำหน้าตายเอาว่า

“มึงจะไปก็ปล่อยปลาซ่อนก่อนสิ” ไอ้ป้อมไม่รู้เท่าทัน ก็ตีหน้าเซ่อเหอหรา

“ไหนปลาอยู่ไหน ?”

“ก็อยู่ในกำมือมิ่งนั่นแหละ” ไอ้บิตะโกนบอกเสียงดังอย่างรู้ทัน แล้วก็พากันหัวเราะเสียงดังลั่น เป็นผลทำให้เรือล่ม ต้องจมน้ำป้อมแป้มเพราะพวกมันไล่ทุบหยอกกันต่อ จากนั้นเด็กสอดรู้สอดเห็น กลุ่มนี้ก็พากันค่อย ๆ ย่องเข้าสู่เป้าหมายด้วยใจอันระทึก

“ของดี ๆ อย่างนี้หาดูได้ที่ไหนกันวะ.” ไอ้บิตะชิบยิ้มกริ่ม

สมัยก่อนถือเป็นเรื่องบัดสีบัดเถลิง ต้องปกปิดชนิด ‘ลับสุดยอด’ ไม่เกราดเคลื่อนเหมือนสมัยนี้ อับริย์ จริง ๆ มีระบาศเข้าไปแม่ในคลีปีวีดิโอมือถือของเด็กนักเรียนเคลื่อนกราด พวกเด็กมันต่างชะโงกหัวร่วมมุงดู ภาพลามกกันขณะฟังพระเทศน์เสียด้วย เอากะมันชี มีของดี ๆ แต่ก็ใช้อย่างอย่างเลว ๆ เข้าลักษณะ ‘ทันสมัย แต่ไม่พัฒนา’

พ่อแม่ที่มีปัญญาซื้อมือถือรุ่นแพง ๆ ให้ลูกนะ ขอให้ปัญญาหมั่นตรวจตราสังเกตดูบุตรหลานของท่าน ด้วย อย่าทิ้งภาระมาให้แต่กับทางครูมากเกินไปนะครับ นักเรียนมันเยอะ ครูก็ขอมดูได้ไม่ทั่วถึงเต็มร้อยนัก ลูกของท่านสองสามคน ท่านดูแลง่ายกว่าเยอะ ต้องร่วมด้วยช่วยกันนะครับ

สุดท้าย ครูสตรีท่านนั้นก็ขีตไว้แล้วบอกให้พ่อแม่เป็นผู้มารับ แม่เห็นภาพในคลิปก็อับอายจนหน้าซีด หน้าเสียไปเลย.....

ย้อนกลับมาตอนแอบดูเขา ‘เอากัน’

ตื่นตื่นจน ‘เอ็น’ กระจุกเพราะ ‘ของจีน’ ใจสั้นระทึก ระรัว กลัวจะถูกเขาไล่เตะเอาด้วยนะซี ในที่สุด นักสืบ ‘จารกาม’ รุ่นเยาว์ก็เข้าสู่ใกล้เป้าหมายมองเห็นได้ชัดเจนพอประมาณ ถ้าใกล้กว่านี้ก็ อ.ต.ร. (อันตราย)

แต่ละคนดูเขา ‘เอากัน’ ไปก็กุมเป้าของตัวเองไปด้วย อับอายที่จะให้ใครรู้เห็น ถึงแม้จะพอรู้กันก็ไม่ให้ใครเห็นจะ ๆ มันเป็นตาอายุแท้แท้... แต่การลักลอบแอบดูกลับมาแตกแตกดัง โพละจนไปเข้าหูนักกรักหักสาวทัก อีตอนที่ ไอ้บิเกิด ‘ตด’ เสียงดังนั่นแหละ ไอ้บิอ้ออ้ย... หลายคนเลยอดหัวเราะเพราะขำไม่ได้

พลันที่หนุ่มจุ่มสาวทักได้ยิน ก็ผินหน้ามาทางต้นเสียงทันที เมื่อพบพวกเราเข้า พวกเราก็เลยต้องต่างโกย แนบแบบไม่คิดชีวิตเลยสิครับ พอวิ่งไปได้ห่างไกลและปลอดภัยแล้ว ก็พากันหยุดวิ่งและ หอบแฮ่ ๆ มังกร ผงาดเลขลดขนาดเป็น ‘กึ่งกึ่งหงอย’ ไปโดยถ้วนหน้า 555

‘ทุ่งธารทอง’ บางครั้งก็ยังคงกลายเป็นสังเวียนเลือด **ราชดำเนิน** ให้เป็นเครื่องทำพิธีจัญศึกคีรีของความ เป็นลูกผู้ชายตัวจริง (ไม่จำเป็นต้องใช้กระตึงแดง)

สมัยนั้น (ยุคก่อน 2507) เด็ก ๆ ในถิ่นนี้ถ้ามีอะไรขัดใจกันและหาข้อยุติกันไม่ได้ล่ะก็

“ไปทุ่งนามั้ย ?” ก็เป็นที่รู้กันเลยแหละว่าถูกทำชกเข้าให้แล้ว

ปึงเอง ก็เคยขึ้นสู่สังเวียน ‘ราชดำเนิน’ มาแล้วเช่นกัน ดังรายละเอียดในเรื่อง **สู้แม่ตี หนีเตี้ยเตะ** สนใจ จะอ่านไหมละท่าน ?

ข่าวโศกห่าลอด

ถ้าวเรื่อง 'ข่าวโศกห่าลอด' นั้น มันมาเกิดเอาอีตอนที่ หลังจากบิงได้ก่อไฟ(เตาถ่าน) หุงข้าวให้เตี้ยแม่ ตอนบ่ายสี่ตามกิจวัตรแล้ว บิง(ป.7- 2507)ก็เตรียมผ้าขาวม้าเพื่อจะไปอาบน้ำที่ลำคลองในทุ่งนา ระยะทางเดินก็ ประมาณ 300 – 500 เมตร โดยได้นัดเพื่อนๆ ไว้แล้ว เช่น ไอ้เปิดเนา(เบิ้ม) ชั้น ป.5 ไอ้โหนก(แดง) ป.4 ไอ้หลี่ (ป.4) สี่สหาย

กว่าจะมาครบทีมก็เลท(late-ล่าช้า)ไปหน่อย ทำให้ไปเล่นน้ำที่ลำคลอง(กลางทุ่งนา)ได้ยังไม่ทันสะใจ โก้ก็จำต้องกลับบ้าน เพราะมันมืดสลัวจะค่ำแล้วจู้ๆ จี้ เดี่ยวผีหลอก และนางเงือกจะมาจับตัวไปนะเด้อ (ผู้ใหญ่สมัยนั้นเขาหลอกไว้ปรัมเด็กเพื่อความปลอดภัยนะ)

จากลับบิงและพวกก็เดินมาจวนจะถึงสามแยกปากทางถนนจะเข้าอำเภอ ก็เผอิญมีเสียงจากเพื่อนอีกคน เรียกไล่ตามหลังพวกเรามา

“เฮ้ย.....รอกูด้วยไว้ย.....” มันตะโกนร้องพร้อมวิ่งตามมาสมทบ ไอ้กู่ติ กับไอ้บุญถึงนั่นเอง

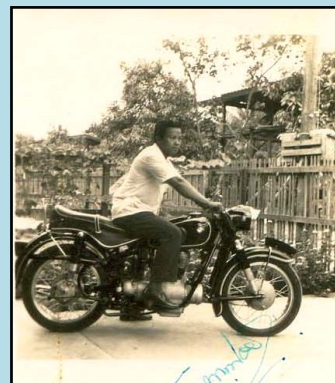
ไอ้สองคนนี่มันเป็นลูกหมอ(ไร่วุฒิบัตร-หมอเถื่อน)ทั้งคู่ หมอเวียดนาม กับหมอพม่า ไอ้กู่ติ เรียน ป.6 ส่วนไอ้บุญถึง – ป.5 ซึ่งทั้งหมดก็ได้คบหาเล่นเป็นเพื่อนกัน มีบิงนี่แหละแก่กว่าเพื่อน ๆ 555...

ยุคสมัยนั้น จะไปไหนก็ต้องใช้การเดินเป็นหลัก รถจักรยานก็ยังเป็นสิ่งของมีค่าที่ทุกบ้าน จำเป็นต้องมีไว้ใช้เพื่อประโยชน์ทางกิจธุระของคนทั้งครอบครัว จะเอามาขี่เล่นสนุกๆ ตามลำพังเป็นส่วน ตัวอย่างทุกวันนี้หาได้ไม่

ส่วนรถจักรยานยนต์ 'คันแรก' ของอำเภอที่บิงเคยพบ ก็เห็นจะเป็นรถ ของ หมอจันทร์ เป็นชาวเวียดนาม(ป่า - พ่อไอ้กู่ติ พระเอกในเรื่องนี้แหละ) เมื่อประมาณ ปี 2499 (ยุคอันธพาลครองเมืองกรุง) โน่น ยี่ห้อ BMW เสียด้วย สมัยนั้นก็ถือว่าทะระเบิดเถิดเทิงเลยแหละ

เมื่อเดินมาถึงถนนลูกครึ่งสามแยกปากทางจะเข้าตัวตลาด ท้องฟ้าก็มีดสนิท เห็นแสงสว่างของไฟฟ้าส่องลอดมาจากบ้านริมขอบถนนซ้ายมือ เป็นบ้านของแจ็กกิมลูน-ซิมเตียน ซึ่งเป็นบ้านหลังสุดท้ายติดทุ่งนา ขวามือก็เป็นสวน **ข่าวโศกผักโคตรโต**พื้นที่เกือบหนึ่งไร่ ล้อมรั้วลวดหนามตลอดแนวติดกับสวนบ้านแขก(อารการ)

“เฮ้ย...กินข้าวโศกกันมัย” ไอ้กู่ติ ตัวพอมขาวร่างเล็กแกร็น ส่งเสียงถามมาจากทางด้านหลังพวกเรา

“ไหนข้าวโพด ?” ไอ้แดง(โหนก)ถามหาประสาชื่อ ด้วยคิดว่าเป็นข้าวโพดที่พวกมันกำลังถือติดมือมา
ซะอีก

“โน้นไง” ไอ้ก๊อติใช้นิ้วโป้งขวาหงายชี้ไปทางสวนข้างทางด้านขวามือพร้อมชี้หัวไหล่ตาและยิ้มอย่างมี
เลศนัย แล้วก็หัวเราะกันคิกคักกับไอ้ถึง แบบรู้จักกัน

“มันแก่พอหรือยังวะ ?” ไอ้เบิ้มซักสนใจ แต่มองเห็นผักไม่ชัดเพราะมีดมมากแล้ว

“แก่แล้ว ผักขนาดนี้” ไอ้ก๊อติ(เจ้าเล่ห์แสนกล)มันยกเข้าขึ้น เอามือทั้งสองมาคลำวัตรอบต้นขาอย่างติด
ตลกและหัวเราะร่วน...จำเค้าละ

“ขนาดนั้นมันของพ่อมึงละมั้ง” เลยได้ฮากันตรึม ไอ้หลิ่เล่นหยอกของสูงทำเอาไอ้ก๊อติต้องพลาดทำเสีย
เหลี่ยมลูกหมอจันทร์ไปเลย ไต่กระโดดถีบเตะกันพัลวัน ก็สนุกสนานกันไปตามประสาเด็กๆ อย่างพวกเรานะ
แหละ

“เฮ้ย ผักใหญ่จริงๆ นะมึง เป็นข้าวโพดหวานด้วยละ” ไอ้ถึงพยายามไซโคโน้มน้ำวต่อ.....

“เอาก็เอาสิวะ” ไอ้หลิ่ซักคล้อยตาม

“ใครจะเป็นคนเข้าไปเอา ?” ถึงตอนนี้ไอ้ก๊อติเริ่มทำเชิง อยากรินแต่ไม่อยากจะ

“กูเอง” ไอ้ถึง ใจถึงสมชื่อ ชั้นอาสา ทั้งที่ตัวมันก็เล็กกระจอนกว่าเพื่อนๆ ทุกคน

“กูด้วย” ไอ้หลิ่จอมลุย งานไหนมันก็อยู่แถวหน้าเสมอ ยกเว้นเรื่อง ‘ชกต่อย’

“กูก็ด้วย” ไอ้เบิ้ม-(เปิดเทศ) เพื่อนรุ่นน้องข้างบ้านซักคิก

ไอ้เบิ้มได้ฉายาเปิดเทศเพราะมันมีเสียงที่แหบพร่าเหมือนเปิดเทศ เราแหละเป็นคนตั้งสมญานามให้เอง
แต่ตอนหลังก็เพิ่มเป็น ‘เปิดเน่า’ แทน

“ยังงั้น ไอ้โหนก กับไอ้ชัยอยู่ข้างนอกคอยรับของนะ” ไอ้ก๊อติบัญชาการ “กูจะคอยดูต้นทางให้”

ไอ้เน่มันเหลี่ยมจัด ฉลาดและเอาตัวรอดเก่งอยู่แล้ว มันไม่ค่อยงูหรือสู้กับใครหรอก เอาแต่บุน แต่พวก
เรามันเด็กๆ ด้วยกันเลยไม่มีใครจะใส่ใจในเจตนาเล็กๆ ของกันและกันมากนัก

จากนั้นกลุ่มเด็กรักสนุกคะนองก็สวมบทบาทเป็นกองโจรตึกแดนยักษ์ลงแปลงข้าวโพดชาวบ้านพริบ
ทันที ปิงก็จัดแจงปูผ้าขาวม้าลงบนพื้นหญ้า รอพวกมันโยนออกมาเรากับไอ้แดงก็เก็บมาวางกองบนผ้า

สักครู่ ไอ้ก๊อติก็เข้ามาชะโงกก้มดู เมื่อเห็นว่าได้เยอะพอควรแล้ว มันจึงแอบกระซิบเรากับไอ้โหนกยิ้ม
ๆ อย่างมีเลศนัยว่า

“มึงรีบห่อมัดเร็ว เดี่ยวกูจะแก๊งหลอกพวกมันเล่นซักหน่อย” ดวงตาเป็นประกายฉายแววขำๆ เจ้าเล่ห์
แสนกลของมันชัดเจน ปิงกับไอ้แดงนี่สนุกก็ยิ้มขำๆ อือออห่อหมกไปกับมันด้วย

ไอ้ดิมันทำทีแก๊งเดินออกไปช้าๆ สักครู่มันก็แก๊งทำเป็นวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามากระซิบอย่างร้อนรน
สมจริงสมจังว่า

“เฮ้ยมีคนกำลังเดินมาทางเรา..รีบหนีเร็ว!”

ได้ผลทันตาเห็นลล... ไอ้พวกตึกแดนสามตัวในแปลงข้าวโพดสะดุ้งตกใจรีบวิ่งสวบๆ มามุดลอดรั้วลวดหนามออกมาอย่างรวดเร็ว ปิงกับไอ้แดงจะไปช่วยแหวกถ่างรั้วลวดหนามให้กว้างขึ้นก็ยังไม่ทันพวกมันเลยอะดิ ผลก็คือพวกมันถูกรั้วลวดหนามขีดข่วนเป็นริ้วรอยกันคนละเล็กคนละน้อย แต่ไอ้เป็ดเน่า(เบ้ม) นี้อี รั้วลวดหนามคันผ้าไปเกาะติดเป้ากางเกงของมันจนขาดดั่ง 'แควัก!' ทำห้อยโถงแดงเห็นชัดเจนทั้งพวง เลยได้ใช้ผ้าขาวม้าของไอ้เด็กเลี้ยงแกะ(ก๊าดิ)นั่นแหละมานุ่งเขียนเอาทับบังไว้

งานนี้ทั้งกลุ่มได้หัวร่ออหายนกันมาได้ตลอดทาง ไล่ถีบเตะกันจ้ำระหวั่นเป็นที่ระทึกกรึกกรีนยิ่ง เดินมาใกล้จะถึงปากทางเข้าโรงภาพยนตร์และตัวตลาด ไอ้ก๊าดิเจ้าเล่ห์ก็เอ่ยขึ้นอีกว่า

“เฮ้ย จะเอาไปต้มที่ไหนดิวะ?”

ถ้าเป็นบ้านปิง เตี้ยแม่เราคงซักฟอกจนมูมแน่ ข้างไอ้หลี่ก็ตอบประสาชื่อว่า

“แม่กับยายคุณ่าเอาเน” ไอ้หลี่กับแม่ของมันพักอยู่กับยายจันทร์ ที่จริงน่าจะเรียก ‘ย่า’มากกว่า

“บ้านกูเอง” ก็ไอ้ถึงอีกแล้วที่เป็นผู้ขันรับอาสา มันเป็นลูกชายคนเดียว มีน้องสาวอีกคน พ่อแม่ของมันรักดังดวงใจและตามใจมันมากกว่าพ่อแม่ของพวกเขาทุกคนหลายเท่าตัว มันก็เลยคาดการณ์ว่า

‘งานนี้ คงโนพลอมแพลม’ (No problem = ไม่มีปัญหาอุปสรรคกิดขวาง)

พ่อไอ้ถึงก็คือหมอเตี้ย (เพราะสูงประมาณ 140 ซม.) หมอเตี้ยเป็นจักษุแพทย์แผนโบราณจากนอก นัยว่าได้วิชามาจากพม่า จะเป็น ‘บ้านพม่า’ (ชื่อหมู่บ้าน)ที่อยู่ติด ๆ กับอำเภอศิขรภูมิ หรือประเทศพม่าจริง ๆ ก็ไม่ทราบได้ ท่านใดสงสัยใคร่รู้ก็ให้ไปถามไอ้บุญถึงหรือหมอเตี้ยผ่านทาง เวปไซด์ เดดแซมอเร่คือทคอม (www.deadsamoray.com)ดูได้ (เพราะปัจจุบันไอ้บุญถึงและหมอเตี้ย ได้ถึงแก่กรรมนานกว่าสี่สิบปีแล้ว)

เมื่อเดินผ่านหน้าโรงภาพยนตร์ทางซ้ายมือ ก็มาถึงสวนหมอเตี้ย พวกเราก็เลี้ยวขวาผ่านแนวรั้วเข้าไปในสวนอีกราวสี่สิบกว่าเมตรก็ถึงตัวบ้านของหมอเตี้ย บ้านเป็นเรือนไม้ยกสูง ได้ดูโล่ง แต่มีแผ่นไม้กระดานเก่าที่ยังไม่ได้ถูกใช้เอามากองไว้ท่วมหัว ไม้ต้นเสายาวขนาด 8-10 เมตรอีกจำนวนหนึ่ง เมื่อเกือบจะถึงบ้าน ไอ้ถึงก็กระซิบบว่า

“พวกมึงรออยู่ข้างล่างนี้แหละ กูกับไอ้หลี่จะขึ้นไปจัดการเอง” เพราะสองครอบครัวนี้สนิทกัน เพื่อว่าทุกอย่างจะได้ราบรื่น

และก็เป็นจริงตามคาด ไม่รู้พวกมันไปหลอกคัมพ่อแม่มันอย่างไร แม่ไอ้ถึง ถึงกับออกปากอาสาจะจัดการให้หมดทุกประการอย่างใจดีอริอรอบ

พอต้มเสร็จก็ยกมาวางให้ตรงชานบ้านใกล้บันไดทางขึ้นบ้าน แลมใจดียังได้เอ่ยอีกว่า

“อานะ” คำเรียกลูกชายภาษาเขมร “ไปเรียกเพื่อน ๆ ขึ้นมากินลิลูก”

ที่จริงพวกเราทั้งหมดก็อยู่ห่างจากแกแ่สองวาเศษ ๆ แต่เพราะดวงตาแกไม่ดี และเป็นคืนเดือนมืด แกจึงมองไม่เห็น ถ้าเป็นกลางวันก็คงจะเห็นได้ชัดเจนขึ้น ส่วนพื้นที่บนบ้านก็ยังมีคนไข้มามากค้างคืนระหว่างรับการบำบัดรักษาอีกหลายราย เห็นมุ้งที่กางอยู่อีกหลายหลังจนเต็มลานพื้นบ้าน

บนบ้านนั้นก็ค่อนข้างมืดสลัว เปิดไฟฟ้า 25 แแรงเทียนใช้เพียงหลอดเดียว ผู้ป่วย(ทางดวงตา)ส่วนใหญ่ก็มักจะใช้ตะเกียงน้ำมันก๊าดเพื่อช่วยส่องสว่าง เพิ่มในแต่ละมุ้ง จะด้วยประหยัดไฟหรือเพราะป้องกันการเคืองนัยน์ตาคนป่วยก็ไม่ทราบ ใครอยากทราบก็ให้ไปถามไอ้ถึงกับหมอเดียได้อีกนะครับ(เอาปะ?)

เมื่อหม้อข้าวโศดต้มถูกลง ไอ้กู่ตีมือไว จับฝักข้าวโศดออกมาปอกเปลือกขจัดใส่ปากทะเล(แห่น-ภ.ลาว)ก่อนใครเพื่อน (แต่เวลาปฏิบัติงานจะอยู่หลังสุด..ไอ้ฮับฮ้าย)

“อ้อฮ้อ หวานจริงๆ นะมิง” ปิงรู้สึกไม่ค่อยเชื่อเท่าไรนัก เพราะกินข้าวโศดมาก็เยอะ ที่บ้านก็ยังต้มขายประจำไม่เคยเห็นมันจะหวานซักกะที

“เออจริงแหละ” ไอ้ถึงเมื่อได้ลองกินดูก็พยักหน้าเห็นด้วย ไอ้มันนี่ชื่อๆ น่าเชื่อถือ ปิงก็เลยอยากลองมั่ง และก็หวานอร่อยจับใจจริงดังว่าทุกประการ หวานมันร้อนกรอบอีกต่างหาก เกิดมาก็ยังไม่เคยพบ เพราะบ้านปิงก็ขายทั้งข้าวโศดปิ้งและต้ม กินก็ทีที่ทีก็จืดชืดเหนียวหนึบ ชนิดกินไปก็ต้องแคะฟันไป หรืออาจเป็นเพราะว่าฝักมันสด ๆ เพิ่งออกจากต้นก็ไม่ทราบได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันเป็นความภาคภูมิใจจากผลงานการลักขโมยที่ผสมความตื่นเตลตเร้าใจอีกต่างหาก เลยเพิ่มรสชาติได้อีกอีก โข ของลักของขโมยเขากินมันก็มักจะได้บรรยากาศเช่นอย่างนี้แหละ

หมายเหตุ : แต่ถ้าไปแอลล็กกินลูกเมีย หรือฝักของชาวบ้านอันนี้บาปคักอิหลี อย่าไปริหาทำเตื่อ.....

ข้างลึงกันก็แต่ไอ้เบ้มี่หาลอดนี้แหละ ยามใดที่มันผลอาก็ยังมีคนไปแกลึงกระตุกฝักข้าวม้าเสียวอีก มันก็ต้องไล่เตะเขาไปพร้อมกับการแกว่งไกวห้อยโตนงไปด้วย...เฮ็ดบাপกัณคักโศด บักห้าเอี้ยยย.....

กินกันไปก็กระเช้าเข้าแห่เฮฮากันไป ก็ยิ่งเพิ่มรสชาติเข้าไปใหญ่ เป็นบรรยากาศสุดจ๊าบประทับใจจ๊อดอย่างไม่เคยลืมเลือนเลย พับฝ่า....

(แต่...เด็ก ๆ ก็ไม่ควรจะเอาเป็นเยี่ยงอย่างเลยนะ เขียนให้อ่านพอสนุก ๆ เท่านั้น)

เมื่อมาได้ย้อนคิดถึงความหลังครั้งนี้แล้วก็ให้แปลกใจและฉงนสนเท่ห์ยิ่งนัก สงสัยว่าทำไมแม่ไอ้ถึงจึงปลงใจเชื่อกับคำโกหกของลูกอย่างง่ายดายขนาดนั้น

ในสถานการณ์อย่างนั้น หากความจริงสมจริงพอน่าเชื่อถือในคำโกหกได้ยากมาก โดยเฉพาะเด็กในวัยแค่นี้(ป.5) ไม่น่าจะมีความลึกซึ้งแบบขลในกลโกงมากนัก

พ่อแม่ที่น่าที่จะว่ากล่าวตักเตือนลูกและเพื่อนๆ ของลูกซึ่งก็เป็นเหมือนลูกหลานให้รู้ถูกรู้ผิดด้วยความนุ่มนวลมีเมตตาด้วยก็น่าจะดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะถ้าไม่ทำอย่างนี้ เด็กก็จะขำมใจ วันหลังก็จะประพฤติอีก

ความรักลูกที่มากเกินไป ผสมกับความด้อยการศึกษาอันนำมาซึ่งความด้อยวิสัยทัศน์ ข้อนี้อาจมีโอกาสเป็นไปได้สูง แม่ไอ้บุญถึงนั้น คาดว่าน่าจะอ่านหนังสือไม่ออก (ดวงตาก็ไม่ปกติ) พ่อก็คงจะงูๆ ปลาๆ (แต่พอจะมีวิชาหากินคิดตัวเท่านั้น) และไม่ได้สนใจกำกับดูแลลูกอย่างมีวิสัยทัศน์และทั่วถึงเท่าที่ควร จึงรักแบบปล่อยๆ รักแบบไร้ขอบเขต(เหมือนนักการเมืองไทยยุคนี้บางท่าน)

รักลูกเกินควรจะเป็นภัย รักลูกเกินไปจะเสียคน

บุญถึงคนนี้ เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ก็ยังคงใจถึงสมชื่อเช่นเคย สุภาพมีน้ำใจ รักเพื่อนพ้อง ไม่ระรานใครแต่ใจสู้ เมื่อมีเรื่องต้องสู้ก็จะยืนอยู่แถวหน้าเพื่อนๆ เสมอ สุดท้ายก็พลาดท่าเสียทีถูกแทงและจบชีวิตอย่างน่าเสียดายยิ่งขณะกำลังศึกษาอยู่ปีหนึ่งที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์

นี่แหละจึงเป็นสาเหตุที่ ‘อาจารย์ชิง’ จำต้องเฝ้าหมั่นเตือนลูกศิษย์อยู่เสมอ ทั้งด้วยวาจา เรื่องสั้นและป้ายคำขวัญคติพจน์ที่ติดตามเสา ฝาและชื่ออาคารเรียน ว่า.....

รักลูกอย่างโง่โง่ ลูกก็จะโตอย่างชั่วชั่ว
รักลูกอย่างมัวมัว ลูกก็จะชั่วอย่างโง่โง่

*****อวสานอินทรีดำ*****